

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioan. Petri Maffei, Bergomatis, E Societate Iesv,
Historiarvm Indicarvm Libri XVI.**

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Lvdovici Froii Ad Antonivm Qvadrivm In Indiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11473

sacerdotem magnopere postulabat: sed nemo erat quem daremus, magno sanè meo dolore: nam & illius populi inclinatio ad fidem; & ingens nationum varietas, eòdem commercii causa confluentiu, præclaram ostendit copiosa materiem frugis. Nuper etiam dynasta quidam, decem circiter a Cochino leucis, & locum nobis templo excitando, & in parochi sumptus vectigal annuum detulit. Aliis item locis nostri ob id ipsum valde expetuntur: sed tanta paucitas est, ut nedum alia querere, sed ne parta quidem tueri possimus: perit enim non vno loco Christiana res operarum inopia: quanto animi nostri mœrore non dico. magna tamen eramus in spe fore, ut Dominus pro sua clementia ac bonitate subsidium nobis aliquod tam necessario tempore mitteret: prælagiebatque nefcio quo modo mēs, te quoque affuturum. optabam quidem certè vel maximè, non solum ut amicissimi viri congressu & colloquio fruerer: sed etiam ut exemplo tuo monitus ipse me recolligerem, quippe iam pridem variis curis & occupationibus valde distractus. Nobis Deus vberem gratiam & sui nominis caritatem cunctis infundat, ut omnibus in rebus ei quam diligentissimè seruiamus, Amen. Cochino, ix. Calend. Octobris, MDLXXI.

LVDOVICI FROII AD ANTONIVM
QVADRIVM IN INDIAM

VA mentis humanæ peruersitate fieri dicendum est, Pater, ut quæ nobis Deus bona largitus est, ea carendo ferè magis quàm fruendo sentiamus? Id adeò ex obitu Vatandoni Comidoni clarissimi atque optimi viri quotidie certius ego quidem experior, cuius de incredibili studio erga nos nomenq; Christianum vniuersum, licet sapius te per litteras docuerim ante hæc; tamen hoc tempore, cum ille ingenti mœrore bonorū omniū in bello ceciderit, faciendum mihi existimaui, ut paulo fufius ad te perscriberem, nam & grati memorisq; animi officium id vtrique postulat; & ipsa commemoratio laudum ipsius leuat aliqua ex parte dolorem meum; & ad celebritatem & gloriam Diuinæ providentiæ pertinere videtur, intelligi, nobis, in tam remotis regionibus inter Bōziorum insidias, & intenta in nos barbarorum tela versantibus, nō deesse ne ex ipsis quidem principibus ethnicorum, tū nostræ salutis, tū Christianæ religionis ac fidei propugnatores acerrimos. Ac quo res tota clariùs pateat, repetā paulo altiùs initia ipsa & originē eius amicitia, quæ nobis eū illo intercessit. Christianus est

quidam in hoc Meacensi tractu non modò generis claritate conspicuus, verùm etiam propter egregiam virtutem ac probitatem summa apud omnes gratia, nomine Darius Tacaiama Fidanus. Is cum pro sua in Deum pietate, proque ea necessitudine, quæ sibi erat cum Vatandono, de rebus diuinis deque instituto nostræ Societatis esset aliquoties cum eo familiariter colloçutus; hominem denique perpulit, vt concionis audiendæ causâ ad templum nostrum accederet. Cum igitur ad Gaiparem Vilelam vterque venisset, ex ipso Catechismi exordio disputatum à nostris est horæ amplius spatio, vnum esse Deum fontem & originem rerum omnium, quæ videntur quæque non videntur ex nihilo cuncta creauerit; ac simul peruersitas & amentia sectarum Iaponicarum multis rationibus refutata est. Quæ omnia Vatandonus homo ingeniosus cum & patienter ad finem vsque audisset, & tanquam rationi rerumque naturæ consentanea valde probasset, egit in præsentia Gaspari gratias, operamque suam illi benignè admodum detulit. & quoniam certis de causis erat ei confestim in regnum Vomi (quæ ipsius fuit patria) recedendum, ad extremum adiunxit, vbi vacaret, se audiendum Dei verbum esse rediturum. Sequuta deinde Cubi crudes est, cumque ab iisdem coniuratis, qui Cubum oppresserant, crudelissimis hominibus, & Christianæ fidei inimicissimis, nos quoque ad necem inquireremur; fuga nobis coacti consulere, multis petagratias locis, ad urbem Sacaium denique venimus, vt ibi tuto loco, & Meacensi ditioni finitimo, bellorum exitum & occasionem aliquam redeundi Meacum exspectaremus. Interea Vatandonus, cuius animo altiùs infederant quæ de vno cœli terræque Domino ac Deo nuper audierat, mirabiliter auidus plura discendi, petiit à Dario Tacaiama per litteras, vt a Gaspare Vilela Iaponium aliquem Diuinæ legis interpretem suo nomine postularer. quod vbi Gaspar cognouit, misit ad eum protinus Damianum, in erudiendis Iaponiis popularibus suis in primis exercitatū, qui dū magna spe reuerberandæ gerendæ concepta, Vomim iter contendit, eo ipso tēpore demortui Cubi frater Cauadonus Voiacata, elapsus è coniuratorum custodia, ad Vatandonum opis implorandæ causâ confugit supplicat quem ille non modò benignè exceptū ingenti sumptu & munificentiâ plus annū in arce sua Coca fouit atque custodit, magno ob idipsum are alieno cōflato; sed etiā, vt in fraternū imperiū restitueret, finitimos Reges nationesque circumire atque omni ratione sollicitare nō desit, quoad Nubunanga Rex Voaris, armatorū quinquaginta milliū exercitu cōparato, & Mioxindoni & Daiondoni, qui cōiurationis principes fuerant, repræssa audacia, quæ dixi exsulem, in fra-

ternis opibus & gradu honoris amplissimi collocavit. Id fuit causa, cur Vatandonum absentem patria, & rebus gravissimis occupatum, Damianus invenire, ac per otium (vri sperauerat) religionis Christianæ mysteria docere nequiverit. Venit deinde Sacaium Vatandonus vna cum præcipuis ducibus exercitus Nubunangæ, cumque apud eum esset etiam Darius Tacaiama, tempus opportunum ratus Meacensis Ecclesiæ subleuandæ: Vatandonum docet, occiso priore Cubo, nos etiam factione Bonziorum per summam iniuriâ pullos Meaco, nunquam postea redeundi potestatem impetrare potuisse, neophytorum gregem, paulo antè ab idolorum seruitute ad cultum vnius veri; Dei traductum, orbem pastoribus in luctu & squalore iacere, de nostra magis quam de sua salute atque incolumitate sollicitum. orat & obsecrat, ut dignum se suisque rebus gestis patrocinium nostri suscipiat, sequitur pro æquitate ac iustitia perditorum hominum sceleri furorique opponat: id si fecerit, magnam non à Christianis modò, sed etiã ab ipso Christo Deo gratiam initurum. Quæ ubi Vatandonus audiit, alacritate mirabili delatam ad se causam recepit illico: meque confestim (nã Gaspar in Bungum iam pridem euocatus abierat) ad se nocte eadem accersit, ad quem cum adissem; tanta sum ab eo non dico comitate, sed veneratione acceptus, ut in confesso principum (quod Europæi nostri vix credant) de sella mihi quamvis enixè renitenti discesserit, aliaque more patrio signa summi cuiusdam honoris habuerit. Mecum ego Laurentium nostrum adduxeram: quem ubi Vatandonus Iaponium cognouit esse, conuersus ad eum: Quin, inquit, nisi incommodum est, mihi & proceribus hisce de Christiana lege deque vno rerum omnium conditore aliqua exponis: Tum ille, qua est facundia præditus, in eam sententiam ita copiosè tanta cum auditorum attentione disseruit, ut in mediam usque noctem sermo protractus sit. cum perorasset, eius oratione & argumeta magnis laudibus Vatandonus extulit, & simul nostram causam principibus, qui aderant, ex animo commendavit; quos ego cum officii causa postridie conuenissem, non modò me perhonorificè accepere singuli, sed etiam suum omnibus in rebus mihi studium operamque benignè polliciti sunt. Ad hæc Vatandonus, qui Sacaiani populi tumorem & superbiam nosset, nec ignoraret, nos ex quo tempore Meaco sumus exacti, quasi profugos & abjectos homines vulgò contemni; ad conciliandam nobis auctoritatem & gratiam: semel iterumque honoris causa domum nostram non dubitavit venire, tanto stipatus grege amicorum, ut multitudinem via ipsa non caperet. Quin etiam Fabium Reoqueium invidem Christianum primarium virum, quod nos in eo exilio benignè

gnè fouisset, accersitum ad se non modò magnopere laudauit, gratiasque egit illi mirificas, verùm etiam hominem de suo liberaliter admodum muneratus est, addens insuper, quicquid in nos officii ac beneuolentiæ contulisset vel conferret in posterum, id se perinde gratum esse habiturum, ac si totum in semetipsum collatum fuisset.

Post hæc Meacum reuertit: paucisq̄ue diebus interiectis fecit me per litteras certiozem, se de reditu nostro cum Nubunanga & nouo Cubo transegisse: itaque Darium propediem ad me reducendum esse venturum. itaque factum est; quanto neophytorum gaudio, tu ipse existimabis, cum id propter aduersariorum summã gratiã atque potentiã sperare vix iam vllus auderet. Tandẽ igitur ueni Meacum, & quoniam ædes nostras quidam tribunus militum occuparat; diueri ad Christianum ciuem Meacensem, Antonium nomine, virum in primis honoratum ac nobilem: statimq̄ue nos Vatandonus ter deinceps inuisit, hospitiq̄ue nostro item, vt Sacai fecerat, dedit munera, ac petiit, nos ad aliquod tempus habere domi ne grauaretur: intellecturos breui Christianos quanta cum fide curaq̄ue Vatandonus Patrum negotia transegisset. quã tanta significatio beneuolentiæ dici vix potest, quantam nobis apud illos existimationem attulerit. Nec ita multo pòst (sanè præter opinionem infidelium) quæsitum ipsemet me magno comitatu deduxit in regiam, fecitq̄ue & effecit omni artificio, vt inspectantibus & tabescentibus Bonziis, in magna principum frequentia, cum à Nubunanga tum à Cubo quàm honorificentissimè admitterer. Ad hæc, nostræ non modò mansioni & incolumitati, sed commodis etiam & ornamentis per litteras regias diligenter curauit: quæ quoniam ab ipsis etiam ducibus, atque à principibus Bonziorum, non nisi magno auri argentiq̄ue pondere comparantur; cum idcirco Vatandonus insciente me ad Nubunangam decem auri laminas iustæ magnitudinis attulisset; negauit ille subridens in tali causa opus esse muneribus: decretum ipsemet, quã maximè uellet formula scriberet: se id confestim suo chirographo muniturum. Tum ille tanta regis in nos propensione animaduersa, scripsit non modò vt nobis tutò Meaci habitare liceret; graui pœna proposita, si quis nobis negotium facesseret; sed etiam vt ædes nostræ ab hospitio militum (qui ferè in templa & cœnobidia diuiduntur) ac præterea uti uicinitas nostra tota à uigiliis obeundis præbendis ad munitioem operis, aliisque id genus oneribus esset immunis. quæ omnia cum à Nubunanga & Cubo, quamuis contranitentibus aduersariis, impetrasset; subscripta diploma

mata (quorum ipse in suo tabulario exemplum retinuit) magna sui animi voluptate vocato ad se Laurentio tradidit; pollicitis insuper, se daturum operam, ut Tribunus ille, qui nostras occupauerat aedes, iampridem à Christianis desertas, excederet: idque multis adhibitis internuntiis tam diligenter curauit, ut ille denique in superiorem vrbs partem ingenti populi admiratione migrauerit.

Multo deinde post, cum Rex Micauæ inuisendi Cubi causa Meacum ingenti comitatu venisset, exceptus est non ita remoto ab aede nostra diuersorio. cumque, ad accipiendos amicos eius, quotquot erant propinqua Bonziorum aedificia occuparentur, veritus Vatandonus, ne quid nobis quoque molestiae exhiberetur, scribam suam & aliquot praeterea è familiaribus misit ad aedes nostras, qui speciem praebent occupari iam ab se hospitii: quae res utique nos ab omni eiusmodi incommodo liberos praestitit. neque verò id ipsum egregiae benevolentiae commentum ille significauit nobis; è scriba deinde cognouimus ipsius conscio secretorum. & sanè cum hisce, tum aliis in rebus, quae vel ad commodum vel ad dignitatem nostri ordinis pertinerent; tanta fuit eius diligentia & amor in nos; non modò ut preces nostras, verum etiam voluntates suis ipsemet fidelissimis consiliis, officiis, benignitate praeterteret.

Quandiu Nubunanga Meaci commoratus est; ad eum ego de Vatandoni sententia aliquoties accessi, tam facili mihi ex illius commendatione aditu ad regem, ut multis interdum dynastis & principibus Bonziorum ad limina praestolantibus, ego extra ordinem intromitterer. Sed cum proximè ad regem sub eius profectioem aduissem, longa illa disputatio, de qua scripsi ad te antea; de immortalitate animorum incidit mihi cum Nichioxine Bonzio, viro in primis disertio, & propter egregiam rei militaris peritiam (neque enim hoc sacerdotum genus abhorret a bellicis artibus) magna apud regem auctoritate. ex quo certamine cum ille turpiter victus abiisset; in eam exarsit rabiem, ut nunquam ex eo die perniciem nobis moliri desierit. cuius furori & amentiae cum locis omnibus aperte sese Vatandonus non modò consilio, sed etiam armis opponeret, nec illum vsquam consistere pateretur; superatus ille viri constantia, ubi se viribus impari sentit; omni deinceps dolo & insidiis grassari constituit. Dissimulata igitur in tempus iracundia, falsis criminationibus circumuentum Vatandonum eo tempore aegrotantem, ad eò artificiosè & callidè apud Nubunangam accusauit, multis diaboli
satelliti.

satellitibus in eius flagitij societatem adscitis; vt Rex mēdacijs orneratus, adeuntem ad se valetudinē recuperata Vatandonum non modò aditu congressuque per summam ignominiam arcuerit, sed etiam aureorum viginti millium annuo redivit, & nobili in primis arce multaris. Quo ille tam insigni accepto incommodo, tantum abest, vt quicquam idcirco de suscepta in nos benevolentia studioque remitteret; vt etiam palam dicitaret venientibus ad se consolandi gratia principibus, præclare verò secum actum esse, cui nostra causa in tantam calamitatem incidere contigisset: atque adeò, quo illustrior esset amor ipsius erga nos, quamquam tanta facta & rei familiaris & dignitatis imminutione; tamen diligentius etiam quàm antea, vbiçunque opus foret, nobis omni ope curaque affuturum. Interim ex altera parte Nichioxines, & ceteri Bonziorum antistites, oppressa innocentia impunè volitare; nobis ferrum flammamque minitari; de templo nostro funditus evertendo, serendoque ibidem sale per ignominiam perduellibus constitutam, in suis cœtibus multa iactare: nec tamen cessit illis ea res è sententia: nã & Nubunanga Cubusque nos nulla nostra culpa aut domo aut ex vrbe pelli passi non sunt: & machinationis eius artifex Nichioxines, iusto Dei iudicio compluribus eiusdem flagitijs ac facinoribus patefactis, haud ita multo post à Nubunanga multis verbis malè acceptus, & omni dignitate spoliatus est: & anno vertente Vatandonus cum ad Nubunangam, qui tum fortè Meacum redierat, sordidatus venisset: Diuino prorsus beneficio, amicorum deprecationibus ad causam dicendam admissus, tantam suæ cladis misericordiam exciuit, vt illum Rex, viri meritis & probitate perspecta, in pristinum gratiæ locum restituerit, & insuper dena aureorum millia ad viginti, qui us antea fruebatur, addiderit.

Iam, qui apud alios causam nostram tam diligenter agere solitus fuerit, qui ad potentissimos Reges aditum nobis tam studiosè munierit, qui denique pro nobis fortunarum & capitis discrimen adierit, ineptum arbitror explicare quam benignè quamque honorificè nos accipere consueuerit ipse venientes ad se vel Meaci valde remoto à nobis loco, vel in suis extra urbem oppidis aut arcibus habitantem. Qua ille cura cauebat exceptis hospitio, ne quid nobis omnino deesset! quàm familiariter nos in ipsis ædium penetralibus, quo paucissimis è familia patebat introitus, vnà cum vxore liberisque adhibebat ad mensam! quoties, rei Christianæ causa iter habentibus per infesta latronibus loca, nobis equos & corporis custodes attribuit! quàm sæpe xenia misit hu-

manissi.

manissimè! quàm suauiter si quid vicissim ad illum nos allatum ex Europa vel ex India mitteremus, quod Nubunāgæ vel Cubo gratum fore intelligeret, remissum id ipsum ad nos, monuit vt illis potius opportuno tempore largiremur! Neque verò nobis fauebat ille tantummodo: sed etiam Christianam rem tanto erat ardore complexus, vt de Diuinæ legis præstantia, de sempiternis post mortem præmiis atque suppliciis, de virtutibus Christianis in cæcibus principum ferret ipsemet ex occasione sermones. Quinetiã multos, dum esset Meaci, per causam inspiciendi horologii, ignota in his regionibus machinæ, domum nostram adductos, eadem opera sacris concionibus admonebat; atque vbi peroratum esset, summam totius doctrinæ iterabat ipsemet, præcipuis locis insistens, & Bonziorum fraudes & errata redarguens.

Jam verò neophytorum, quos omnes fratrum numerabat loco, defensionem ac patrocinium quàm ex animo suscepisset; cum aliis plurimis rebus ostendit, quas ego, ne longior sim, consultò prætereo; tum verò insigni quodam pietatis & iustitiæ documento. id fuit eiusmodi: Vetula quædam erat de grege neophytorum, Dominica nomine, cuius filias in templo nostro ministrare consueuerat; hanc ethnicus nescio quis potens càm de quarundam ædium possessione deturbare per vim & injuriam conaretur; confugit illa supplex ad Vatandoni fidem, cuius deinde beneficio quicquid cupiebat, obtinuit. sed prima luce ad eum profecta, dum expectat ad fores, pueri quidam è Vatandoni familia rosarium, quod de more muliercula percurrebat, interea per ludibrium, vt fit, vellicare; stanneam icunculam è rosario pendentem abripere. tum illa indignari, & impietatem facti muliebriter accusare. contra pueri quo magis irritatam vident, eo instare acrius, & illudere. cum strepitus inualesceret; exaudit è cubiculo Vatandonus feminam quiritantem. quærit continuò, quid sit rei. proteruitate puerorum cognita, iubet ex iis tres protinus comprehendere; seuerè admodum increpans declaraturum se, quantopere velit Christianos omnes ab omni contumelia tutos, domi suæ præsertim. cumque dubium esset nemini, quin grauitè esset in eos animaduersurus, muliercula primùm pro illorum salute deprecari; cum nihil ipsa proficeret; monitus ego statim ad eum mitto Laurentium: qui cū nihilo magis hominè placare potuisset; ego ipse denique ad illū accessi: multisq; rationibus iracundiã mitigare conatus sum, sed nec vetulæ preces, nec Laurentii legatio, nec nostra contentio flectere animū hominis valuerunt, quominus vnum ex iis, quippe noriore perulantia adolescentulū, in arcē suā ab vrbe amā-

darum,

datum, capite plecteret. tantam ille venerationem rerum diuinarum, tantum cultum religionis imbiberat. Denique, vt finē faciā, Christianos omnes omnibus minimis maximisque rebus fouebat sicuti liberos indulgentissimus parens. Miretur fortasse quispiam, quæ res catechumenum eò pietatis ardorisque prouexerit. Primum, vt ego quidē arbitror, insita illi cōstantia, & bonitas tam insignis, vt fortes viri permulti, relicto vberiore stipēdio, ad ipsius ductum & imperium sese vltro conferrent: deinde ac multo etiam magis, frequens auditio & cogitatio verbi Dei, cui, quoties per bellicas aliaque grauissimas occupationes licebat, aures dabat quā studiosissimē. captus erat quippe vehementer honesti pulchritudine, & Christianæ fidei veritate & excellentiam magis admirabatur in dies; & sanè, cum primū ei Laurentius eternitatem animæ & varias ac multiplices eiusdē vires exposuit; stupore propemodum attonitus Vatandonus, qui ad eam diem in hæresi fuisset Ienxuanorum, qui nihil omnino post mortem superesse opinantur, palā exclamauit: se tum demum ex, quo ea didicisset, hominem sibi videri: antea quidem in tantis errorum tenebris infra ipsas pecudes iacuisse miserimum. atque etiam Tacacuquim (id arci nomen) eundem Laurentium ad se magnis precibus euocauerat, quo commodiùs catechismo vacaret: eoque probè peracto, Christianæ militiæ obligare sese baptismi sacramento decreuerat. sed hæc parantem & assiduè meditātem oppressit mors illi immatura, Christianis omnibus luctuosa; quem tibi casum exponam, vt potero.

I quenda est regio finitima ditioni Vatandoni: quam regionem bellicosi admodum incolunt populi. in eius limite cum Vatandonus castella duò excitasset: non tulit factum Iquendæ regulus, exercitu repente coacto, primū omnium præmia pronuntiauit aureos annuos M D. si quis ad se caput Vatandoni retulisset: deinde verò postridie ad vnius è castellis oppugnationē tetendit infestus. Quod vbi sensit præfectus prælidii Darius Tacaiama, citato equo misit protinus nuntium ad Vatandonum in arce vicina Tacacuqui morantem. is cognita re, quas habebat eò tempore copias, præcipiti agmine ducit obuiam hostibus, ducenti eius latera stipabat lectissimi viri: cum his intrepidus antecessit, reliquos opinione sua pauciores (haud plus quingenti fuere) cū filio subsequi iussit. Hostis comperta paucitate nostrorum, veritus ne si Vatandonus id ipsum resciret, ommissa pugna se in castella reciperet; maiorem partem exercitus iubet occultè confidere ad montis radices: cæteris imperat, Vatandonum ad certamen eliciant. Vt propiùs ventum est, Vatandonus puniceo insignis galero, quem dono à Lusitanis acceperat,

perat, ardens cupiditate pugnandi. non expectato subsidio, cū sua cohorte dumtaxat, ex equo defiliens (neque enim equites in Iapone pugnare mos est) sese in aduersos ferociter intulit, neque antè prouidit insidias, quàm consurgente vndique multitudine circumfusus est. Pugnatum vtrinque acriter: quoad Vatandonum multis acceptis vulneribus egregiè dimicantem obtruncavit ex hostibus quidam, cum quo gradum fortè contulerat; verùm is quoque lætaliter faucius, dum certa pretii spe caput asportat, paucis confectis passibus moribundus occubuit. reliqui stipatores Vatandoni ex præcipua nobilitate ad vnum omnes cæsi. Qui erant in subsidio, cū se longè impares cernerent, fuga repente dilapsi. Vatandoni filius in arcem Tacacuquim cum admodum paucis confugit. hostes victoria vsi, vastatis agris, villis incensis ad arcem castra posuere; ego quo die malè pugnatum est, eram in insula Sanga, iis ipsis locis ita propinqua, vti fragorem tormentorum exaudirem. Sed nihil tale suspicanti mihi tristis adest repente nuntius, Vatandonum cæsum esse cum suis. id vbi Meaci cognitum est, Organtinus Italus & Laurentius Iaponius, Bonziorum insolentiam veriti, neophytorum hortatu omnem apparatus sacrorum in tutum asportandum curarunt. ego ne quid aduersarii contra Christianam rem audacius molirentur, quo ipso die hæc scripsi, manè Laurentium ad Nubunangam & amicos ipsius cum muneribus miseram. omnino turbulentæ erant res: multi circumquaque inimici: neophytorum grex metu ac mœrore perculsus. auxerat inuidiam obitus ipse Vatandoni, & rumor improborum scelere dissipatus: omnes, quicumque nos foueant, tandem iratis Diis funditus interire. Nos in tanta solitudine periculisque vna scilicet fiducia bonitatis Diuinæ sustentat: quam quo magis magisque demereamur in dies: tuas, pater optime, fratrumque omnium pias pro nobis deprecationes & sacrificia vehementer expetimus. Meaco, I V. Calendas Octobris, MD LXXI.

EIVSDEM AD ANTONIVM QUADRIVM IN INDIAM.

QVANTA esset rerum perturbatio, qui Christianorum dolor ex obitu Vatandoni dynastæ viri fortissimi nostri- que amicissimi, nuper ad te fusè perscripsimus. Ex eo die insperata quædam, eadè que cū ad muniendam Evangelio viam, tum ad leuandum mœrorem nostrum in primis accommodata exstiteret, quos ego euentus hac epistola persequar.

Quod